

[Industriministeren]

i henseende til risikoen for det statslige engagement, er på den anden side indlysende.

Koncernen har hidtil fået imødekommet sine ansøgninger om eksportkreditgaranti i nødvendigt omfang til at kunne effektuere modtagne eksportordrer. Staten har herfor stillet en række vilkår, også vilkår, som går videre end sædvanligt for sådanne garantier, for bedst muligt at sikre sin stilling som kreditor og for at sikre, at de lån, for hvilke staten garanterede, kun blev anvendt til effektivering af eksportordrer og ikke medgik til andre formål.

At statens engagement med B & W har været forbundet med risiko, også med en risiko af betydeligt omfang, er uomtvisteligt. Var disse garantier ikke ydet, ville det imidlertid have været ensbetydende med koncernens likvidation. Koncernens produktion og navnlig skibsbygningen er af en sådan karakter, at hverken B & W eller nogen anden værftsindustri vil kunne undvære at gøre brug af denne ordning. Den særlige risikoengagementet med B & W har været forbundet med som følge af koncernens svage økonomiske situation, betyder, at regeringen ved sin stillingtagen til ydelsen af sådanne garantier har måttet foretage en nøje afvejning af på den ene side de store samfundsmæssige problemer, der ville være forbundet med et ophør af denne store arbejdsplads, og på den anden side virksomhedens muligheder for at overleve også på længere sigt med fornøden eksportkreditstøtte.

Jeg erkender, at denne afvejning har været vanskelig, men jeg finder det rimeligt at understrege, at både for mig selv og for tidligere ministre, der har skullet tage stilling til en sådan sag, har hensynet til opretholdelsen af virksomheden med dens produktion, eksport og beskæftigelse været tungtvejende.

Hvordan forholder nu dette groft skitserede udviklingsforløb sig til forslaget om en offentlig undersøgelse og en hvidbog herom? Om forslaget siges der i bemærkningerne . . .

Formanden:

Det er utroligt, at så forholdsvis få mennesker kan støje så meget i sidegangen.

Industriministeren (Erling Jensen):

Om forslaget siges der i bemærkningerne, at forslaget er aktualiseret af de fra mange

sider fremkomne formodninger om, at man i visse situationer har løbet for stor risiko og undertiden gavnet organisatoriske strukturer og ejerforhold, som næppe i offentligheden ville have vakt sympati. Om der i visse situationer er løbet en for stor risiko, lader sig naturligvis diskutere; formentlig vil der også råde forskellige opfattelser heraf. Jeg må imidlertid betvivle, at dette problem egner sig for eller i det hele taget er tilgængeligt for en kommissionslignende undersøgelse.

Der er af denne og tidligere regeringer foregået en afvejning af en række forhold, som i sidste instans er og kun kan være af politisk karakter. At selskabets kreditværdighed må være en væsentlig faktor, er helt klart, men det ligger i eksportkreditordningens natur, at regeringen ved den ansvarlige minister i sidste instans ikke blot vil være berettiget dertil, men forudsætningsvis skal drage også bredere samfundsmæssige forhold ind i overvejelserne, således som det også er sket i eksportkreditordningens forhold til B & W. Af hensyn til eksportkreditordningens funktionsdygtighed må en fremgangsmåde, hvorefter en virksomhed, der gør brug af ordningen, risikerer at skulle se sine økonomiske forhold i enhver henseende blotlagt og offentliggjort, også give anledning til overvejelser.

B & W kan som juridisk person næppe siges at have begået ulovlige handlinger, ligesom der heller ikke foreligger formodninger om, at der er foretaget ulovlige handlinger, der med rimelighed vil kunne begrunde en sådan fremgangsmåde. Man kan næppe se bort fra, at en sådan undersøgelse i sig selv med rette eller urette vil kunne skade den pågældende virksomheds kreditværdighed, hvad den muligvis, hvis den befinder sig i en vanskelig økonomisk situation, ikke vil kunne tåle.

Betragtningen i bemærkningerne til forslaget om, at man kan have » . . . gavnet organisatoriske strukturer og ejerforhold, som næppe i offentligheden ville have vakt sympati«, har jeg forståelse for. Jeg har allerede gjort det klart, at regeringens sympati for disse forhold kan være på et meget lille sted. Jeg deler den opfattelse, som jeg tror også er forslagsstillernes, at en majoritetsaktionærs adgang til at skalte og valte med en virksomheds skæbne, som det undertiden udtrykkes, er forhold, som i almindelighed vil være til